

Pest, sept. 14. 1867.

K 513 / 1189.

Kedves Barátom,

Tár, napja hogy itthon vagytok Sza,
Lonsiról és jöl esett itt talátnam faj,
dalmasan is kedves leveledet: tudom leg,
alább hogyan vagytok, ha rosszul is, s ha
a levél tarsalma nem irrendeszes is meg,
érkezése mindig némi irömmel jár: fekkál,
juts legalább a hajdani parárist, míg vég,
kép ki nem alvite. Ki tudja, nem az enyém
le elöb, mint a siéd? s ki tudja, melyik
jár jobban.

Teljesen fölfgom és átérsem panasz,
idat. De ha nem legitimesek, az még nem vök
hogy meg se ird. Tudom én hogy jól éfik
olykor valakinek bizalmasan elmondani:
mi faj, hol faj. Eddigi leveleireveinkben fele
az enyémnek e fele - való is képrül - jere,
micsodkor teljes: mégsem irtad soha, hogy
ne közöljem azodat, mert nem segitkeft
rajtamu.

Az árendás állapotot (nem aharat
világosabbam prótni nem surva kinek kere,
be jme - e levél) magam is sajnosan értem
is szenvedem. Az a meggyöződés, hogy az
ember nem udavaló, tán még kínosabb, mint
az, hogy physikai akadály teszi képletem,
né. Várom, ohajrom a szabadlilást: arite
kaparok mindenkép. De míg nem lehet, nem
lehet: túrni kell sziharban, az engen ér det,
lökni is, megemmisült. A legszébb, leg
garka.

gárdagabb reménytelen sívár desperatio valóra
fel. A mi természet - az is folyva.

Kis unokám az jól született. Szép nagy
gyermek, 2 éves már elmúlt, hová az becséje,
nem maradt rajta némi nyoma, a mennyiben
nem oly széles mint az ilyenek gyermekei
jókat lenni, de különben vidor egészéges,
s korához képest nagy. Píraskának hívják
- Roxgonyi Píraska után. Széles miatt is
sokat szenvedett; most is bádgyadókot, pár
napig, nem eskély ijedelmiükre, mere Szalon,
lára a scarlai épen akkor ötvölve a
gyermekével: egész család xenge ivadékat, megint
arsona ki. De a miént elkerülte, ^{szaga kijött} magint vidor
egészégesben hagyta ott. Nagyanyja ott maradt
még. Egy az, hogy a fulusi levegő háznál meli;
más is, fő oka maradása miatt az, mere a
kis leány gondviselője / Kálmánnak egy örvény
papné rokona / elvározott, ideiglen-e vagy
végkép: az a kövesdés misája meg. Előző
tehát a negyemára oly szükség van a
háznál, mint a fulus kenyérre, míg vagy az
eddelgi gárdagony vitoras nem meggen, vagy
más nem akad. Mikor is ki akar? ez ismét
nem eskély gond is aggodalom.

De én örülsem, gyermek voltam három
egész hélig: Larkára a fémorai könyet, melyet
az elvő nap meglátogattam. Igazán, az a fáj
dalom enykülne, ha minél többet s minél köze,
lebb foglalkozhatnám azkal a gyermekkel.
Jondulom, Aranyé is így van vele, s a léte

marad oly kivésen. De ide mégsem hurhaszjak:
ars a szabad madarat e peffiser katlan
kába! Vatanikép jóra igazítja az isten.

Itzen bevetem én a dolgokért; de
arere nem dolgozom semmit. Boldogra
gom tehát csoda olyan, mint a ki szeret,
ne jöjjékni jűz hússal, de még kenyér
hozza jűz.

Laxi fiam egészséges. Javollékem alatt ars
a trefa csónálca, hogy alattomban lesesse
az ügyvédi vizsgát is. Most tehát már egészen
"kovaissa ön szerencséjének." E népszerű nyegato
vagyok.

Itzen áldjon meg, édes barátom, s enyhül
se szenvedésüket: fogadjátok mindenkör igaz
baráti jóbját

Aranyrak

1891
1892
1893

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page]

X